

Skinnyen – en race med udfordringer

Enhver race har selvfølgelig sine forskellige udfordringer, og skinnyracen er bestemt ingen undtagelse. Her snakker jeg ikke i forhold til udstilling, som dog også byder på en hel del udfordringer i forhold til at få størrelse, god kropsform og så den der V-behåring som ikke altid lige ønsker at være til stede, men i stedet tænker jeg på den generelle trivsel, avl mv. på en race, vi ikke er særlig mange opdrættere af.

Da jeg startede med at have racen Skinny var der nogle yderst kompetente opdrættere der besad stor viden om racen og som gerne delte ud af denne på fora mv. hvilket var til stor nytte.

Desværre forsvandt de erfarne opdrættere med tiden, og så var man på egen hånd og skulle gøre sine egne erfaringer med en race der trods sit unikke sind og væremåde ikke er den race der er flest opdrættere af. Det har budt på mange situationer hvor man måtte gøre sig sine erfaringer med tiden og hele tiden blive klogere på denne skønne race. Det er på baggrund af dette, at jeg har valgt at skrive dette indlæg til vores medlemsblad – for at dele de erfaringer jeg har gjort sammen med min søster, Christina – von Sortfod, med skinnyracen, så andre måske kunne gøre brug af dem, eller blot nyde dem som interessant læsning om en dejlig race.

Først og fremmest, så er der de seneste år, sket en hel del med skinnyracen generelt set. I starten hed det sig, man nærmest skulle være heldig hvis en skinny blev mere end 2 år gammel, de havde brug for et meget fedende og ekstra proteinrigt foder for at klare sig, man skulle ikke parre en skinnyhun med en skinnybærerhan da hun så ikke ville kunne føde ungerne, skinnybærere er bare et spildprodukt i skinnyavl og lignende... Okay, ikke alle "fordommene" er vi kommet over, men en hel del.

Ikke alle skinnyer bliver gamle, men generelt set kan man nok ikke længere sige at det er mere reglen end undtagelsen at de dør tidligere end andre racer – 4 år er ikke længere en uopnåelig alder for et skinnymarsvin der både har været udstillet og brugt til avl. Det handler, ligesom ved alle andre racer, mere om bl.a. levevilkår, opvækst, baggrund mv. den dag i dag.

Foder til skinnymarsvin... Lad os slå det fast – skinnymarsvin ÆDER! De æder meget og de æder ofte. Om det så er almindeligt c-vitamin pillefoder eller fedende müsli-foder, har den dag i dag heldigvis ikke den store betydning. Det er, generelt set, ikke længere nødvendigt (hvis det nogensinde har været det!?) at vælge foder efter fedt- og proteinindhold. Langt de fleste skinnyer trives faktisk fint på ganske almindeligt foder på lige fod med alle de andre racer. Men tag ikke fejl – tilbyder du et lækkert müsli-foder eller andre godbidder, takker de ikke nej! :-)

Der er dog også udfordringer der endnu ikke er helt overkommet, som f.eks. fordommen med at man endelig ikke må parre en skinnyhun med en skinnybærerhan af frygt for hunnen ikke kan føde ungerne... Det bør dog slås fast, at for hvert tilfælde hvor den kombination er gået galt, findes der mindst 1 eller flere tilfælde hvor samme kombination er gået godt. Det er altså på ingen måde den generelle regel at man ikke kan parre en skinnyhun med en skinnybærerhan uden at komme i problemer. Er det ikke en kombination man synes man vil lave, så kan man jo også vende den rundt og lave skinnybærerhun parret med en skinnyhan. I samme forbindelse kan den sidste fordom jeg nævnte, punkteres – skinnybærere er IKKE bare et spildprodukt i skinnyavl.

Skinnybærere er yderst brugbare til at tilføje størrelse til skinnyavlen. I sin tid da skinnyerne havde sit indtog var skinnyerne generelt mindre af størrelse end de er den dag i dag, men vi er ikke fredet. Holder vi op med at bruge skinnybærere i skinnyavlen er vi en del der er overbevist om at skinnyernes størrelse vil være nedadgående og det er ikke nogen situation der er god for nogen.

Ud over at tilføje størrelse til skinnyavlen kan skinnybærere jo også tilføje god type, kropsform og

gode flade ører og selv de skinnybærere der ikke skal bruges til avl behøver på ingen måde at gå til spilde – de færreste tænker over det, men faktisk er skinnybærere fortrinlige kæledyr især for børn der gerne vil have en stor, blød krammebamse med et roligt, nysgerrigt og opmærksomt temperament.

Der er dog en ting som nogle af os skinnyopdrættere har måttet erfare "på den hårde måde". Det har handlet om ungerne opvækst. Ved mange andre racer er det meget brugt at lave "børnehaver" hvor man lukker flere mødre med unger sammen og de så hjælpes ad med at opfostre ungerne i fællesskab. Det er dog en ting man skal være varsom med, med skinnyer uanset om det er skinny- eller skinnybærermødre der er tale om. Jeg vil ikke gå så langt som til at sige det ikke kan lade sig gøre at bruge den fremgangsmåde, men jeg er selv gået væk fra det ved skinny- og skinnybærere med unger, da jeg oplevede for høj dødelighed i kuldene ved det. Jeg ved ikke, om det skyldes ungerne ikke kan overskue at der er flere unger og mødre i buret eller hvad, men efter jeg valgte at gå væk fra at bruge "børnehaver" og i stedet lod mødrene gå alene med deres unger i deres eget bur, minimerede dødeligheden i kuldene sig markant. Det var en tankevækkende opdagelse, som bestemt er værd at nævne.

Ligeledes er der en vigtig faktor ved skinnyerne – varme. Her mener jeg deres kropstemperatur. Skinnyer er ganske praktiske indrettet – de skal altid være godt varme, så har de det fint. Er de brandvarme kan der være noget galt, og er de kolde ER der noget galt. Et meget alarmerende tegn på en skinny der har det rigtig skidt er hvis kropstemperaturen falder. Står man først med en kold skinny, kan gode råd være dyre men det bedste råd der kan gives er klart – opvarmning! Om det så er ind på brystet, på radiatoren, føntørring eller lignende, det er faktisk ikke så vigtigt – det vigtigste er lynhurtigt at få noget varme i kroppen på skinnyen, derefter kan man tænke på væske og mad. Nogle gange kan man være utrolig heldig at man lige kommer i rette tid og det lykkes at få varme i skinnyen igen, så det får en lykkelig udgang. Desværre kan mange skrive under på hvor hurtigt det kan gå fra en varm og glad skinny til en kold og hjælpeløs skinny, så lige på det punkt har vi stadig nogle kampe foran os, men i takt med at racen bliver stærkere vil de kampe med garanti blive færre med tiden.

Skinnyracen (og skinnybærer, ej at forglemme) er en dejlig race med nogle dyr der har et helt unikt sind som ikke kan forklares – de skal opleves.

Jeg håber, der er nogle der finder denne fortælling om racen på godt og ondt, interessant og/eller lærerig. Der er hele tiden nye ting at lære og erfare med racen, og jeg håber andre kan få udbytte af de erfaringer vi opdrættere gør os med tiden.

Skrevet af Benedikte – von Fancy Opdræt, i samarbejde med Christina – von Sortfods Opdræt.